

Finn Palmstrøm

Tidligere
sorenskriver
Finn Palmstrøm
er død, vel 83 år
gammel.

Et liv som ikke bare var langt i år, men også rikt i oppgaver og gjerninger er slutt.

Jeg skrev «tidligere sorenskriver» - men det er så meget annet jeg kunne ha nevnt, som i like høy grad ville ha karakterisert ham. Alle professor Arnfinn Palmstrøms sønner valgte forskjellige baner og for Finn var det naturlig å velge jussen. Allerede i slutten av tyveårene kunne han sammen med senere advokat R. A. Riekelses etablere egen sakførerforretning og årene frem til slutten av 1930-årene gikk fredelig og rolig med rutinemessig juridisk virksomhet. Men så begynte det å hende ting som Finn Palmstrom ikke kunne stille seg passiv til. Sovjet gikk til angrep på Finland - blant de mange nordmenn som meldte seg frivillig til å kjempe på finsk side var også Palmstrøm. Han vendte hjem til Norge akkurat 9. april 1940 og kastet seg straks ut i den nye kamp.

En verdensomseiling etter avslutningen av krigen på norsk jord bragte ham til England, hvor han sammen med andre som heller ikke ville være bare tilskuere, meldte seg til den avdeling - som skulle bli berømt som Lingekompaniet. Han deltok ikke bare i en hard trening hvor han bl.a. måtte skjule at han var nærsynt - ihvertfall da fallskjermssprang sto på dagseddelen, men også i kamp - blant annet var han aktiv deltager i det meget omtalte Måløy-raidet. Etter dette vakte han uvilje hos de britiske ledere for denne avdeling ved å hevde at den norske regjering burde være underrettet om angrep som skulle finne sted på norsk jord.

Han og de andre som var av samme mening fikk sin vilje, men måtte selv tre ut av rekkene.

Det var nok av oppgaver for ham allikevel. Blant så mange nordmenn i uniform hendte det ofte ting som krevet både aktor og en forsvarer for krigsretter, og Finn Palmstrøm ble med oberstløytnants grad fast forsvarer for krigsrett. Samtidig fikk han å bestyre et kontor som skulle registrere krigsforbrytere - noe som førte til at

han ble norsk observator ved krigsforbrytersakene i Nürnberg og Dachau.

Efter en kort oppgave som konstituert byråsjef i det norske justisdepartement under oppryddingen i London efter fredsslutningen ble han så sorenskriver i Tana. Det var sannelig ingen vanlig skrivebordsoppgave.

Sammen med sin engelske hustru fikk han utlevert som bolig og kontor en svenskebrakke i et totalt ødelagt Tana. Der virket han i seks år, hvorefter han flyttet til Solør med bolig på Flisa, hvor han var til 1973. Efter et år som konstituert sorenskriver i Nord-Østerdal stod han så ved den grense som rammer oss alle - aldersgrensen. Men han klarte ikke å nøye seg med å være pensjonist. Landbruksdepartementet trengte en «saksbehandler» og i denne tilsynelatende beskjedne juridiske oppgave virket han så resten av tiden. Som andre kjente jurister for ham, hevdet han at det gjorde ikke noe om en oppgave var liten bare det var en oppgave.

Det kan vel også nevnes at han i to år var medlem av Åsnes kommunestyre og i åtte år formann i den reisende kontrollkommisjon for psykisk hellevern, så har man vel fått med det vesentligste av det han rakk.

Med alle sine jern i ilden var Finn Palmstrøm ikke noen tøff hardhaus. Han klarte ikke å være tilskuer til en utvikling, han måtte ta aktiv del i den, om nødvendig med våpen i hånd. Men der lå hele tiden et varmt hjertelag bak fasaden. Hans hustru forteller i en skildring av liv og virksomhet under 'primitive forhold i Tana at hennes mann, som hadde kjempet på flere fronter så lenge det var krig, han senket sitt våpen da han kom på rypejakt - disse små skapningene kunne han ikke skyte på.

Når man passerer de 80 er det jo rimelig at det blir litt tomt omkring en. Men det er ingen liten skare som idag føler at den har mistet noe ved Finn Palmstrøms død.

Einar Diesen